

MIRAN JARC

DVOGOVOR

Kaj si se vrnil spet
iz dežele nam neznane?
Za zvoke v tišini nabrane
prebučen je naš svet.

Ulovi radio val Berlin
ob saksofonu zaživi.
Ne radosti, ne bolečin,
le brzino v sedanjosti sivi.«

Glej, te nočne poljane
dihajo večnost osamljene,
iz njih iz dneva izgnane
ihtijo duše predramljene.

»Razglasi, manifesti, programi,
zakoniki, gesla, ukazi,
telegrafske besede, kovinski obrazi...
Če hočeš uspeha, moraš z nami.«

Novi babilonski stolpi rasto
kot cerkve nekoč. Stroji himne pojo,
pred delom vsak je enak...
Človeka pogoltnil je množic somrak.

»Množice naše — novo morje.
V njem utonilo je celo obzorje.
njegovi vali kipe do nebes,
najvišje zvezde preplavlja naš kres.«

Novi špartanski rod.
Čudežna vera in sila je tvoja.
V znamenju boja...
Ne več strmečega kam, odkod.

Ali ob pozni uri некоč,
 ko boš stal gol kot v zimi drevo,
 uprt v večnost, ki zanjó
 ni vedela tvoja uporna moč,

tedaj se zgroziš nad življenji milijonov rodov,
 zaveš se, da si v skrivnostne mreže ujet...
 takrat te pridem dramit spet
 in spev, zdaj star, ti bo čudežno nov.

JOŽE KASTELIC

VSTAJENJE

V spevu burje
 zašumi
 dobra misel starih dni,
 stare sreče, davnih dob,
 zašumi in onemi.

Veter plava
 in beži
 med drevesi, med ljudmi,
 med ljudmi le kratek čas,
 včeraj, danes, in jih ni.

Meni veter
 da v srce
 misel nanje, ki prhné
 jim pozabljene kosti,
 ki kot bratje srečno spe.

Veter dobro
 govori:
 Kar še danes mož živi,
 smo si tuji, brez srca
 in otroke v srd sveta
 žena z žalostjo rodi.